

DANSKE NGO'ers KORRESPONDANCE MED STATSMINISTER OG UDENRIGSMINISTERIET VEDR. DANMARKS POLITIK I HVALFANGSTKOMMISSIONEN

OVERSIGT OVER KORRESPONDANCEFORLØB

NGO-brev af 6. juli 2006 til Statsministeren:

Danmarks støtte til St.Kitts og Nevis erklæringen på årsmødet i Hvalfangstkommissionen (IWC) gav genlyd verden over. Med dansk støtte fik erklæringen én stemmes flertal og gav dermed for første gang siden 1982 flertalsstøtte til genåbning af kommerciel hvalfangst. Danmark stemte for erklæringen sammen med hvalfangerlandene og de små lande, som modtager økonomisk støtte fra Japan (bl.a. Guinea, Mali, Mauretanien og Mongoliet). Alle øvrige lande herunder EU-landene stemte imod¹.

På den baggrund besluttede en række danske organisationer (Greenpeace, Danmark Naturfredningsforening, Verdensnaturfonden, Selskab til Bevarelse af Havpattedyr, WSPA-Danmark, Dyrenes Venner og Dyrenes Beskyttelse) for første gang i IWC-sammenhæng at gå sammen om at fordømme Danmark og at sende et brev til Statsministeren med en række relevante spørgsmål.

Svar af 29. september 2006 fra Statsministeriet

I et fire linjer langt svar godt tre måneder senere takker ministeriet for henvendelsen og henviser til Udenrigsministeriets erklæring af 20. juni 2006.

NGO brev af 18. oktober til Statsministeren

NGO'erne drøfter det længe ventede svar fra Statsministeriet, som alene henviser til en allerede kendt erklæring og endvidere ikke giver svar på de rejste spørgsmål. Organisationerne beslutter derfor endnu en gang at fremsende et brev til Statsministeren, hvor spørgsmålene i brevet af 6 juli 2006 gentages og præciseres, og hvor der anmodes om konkrete svar (se gennemgang nedenfor).

Svar af 28. november 2006 fra Statsministeren

Statsministeren henviser til Udenrigsministerens erklæring af 20 juni 2006 og oplyser, at NGO-brevet af 18. oktober 2006 er videresendt til Udenrigsministeriet med henblik på besvarelse af de konkrete spørgsmål.

Svar af 29.januar 2007 fra Udenrigsministeriet.

Spørgsmål som præciseret ved brev af 18. oktober 2006, samt Udenrigsministeriets svar af 29. januar 2007 fremgår på de følgende sider sammen med kommentarer til Udenrigsministeriets svar (se gennemgang nedenfor).

¹ I øjeblikket er 18 ud af de 27 EU-medlemslande deltagere i IWC. Disse er: Østrig, Belgien, Tjekkiet, Danmark, Finland, Frankrig, Tyskland, Ungarn, Irland, Italien, Luxemborg, Holland, Portugal, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Sverige og England. Polen og Litauen er på vej ind i IWC.

Gennemgang af spørgsmål, svar og kommentarer dertil

SPØRGSMÅL 1

Er Statsministeren enig i FN's principper om fordømmelse af, at lande anvender økonomisk bistand som middel til at sikre, at fattige lande stemmer, som donorlandet ønsker?

Svar fra UM (Udenrigsministeriet):

"Greenpeace rejste allerede i 2001 spørgsmålet om "Stemmekøb" over for den tidligere udenrigsminister, som i svar af 27.7.2001 angiver, at:

"Der takkes for orienteringen. Jeg ser imidlertid ikke nogen anledning til, på det foreliggende grundlag, at udtale mig om de bilaterale relationer mellem andre stater eller kommentere motiverne for andre staters afstemningsmønstre."

"Udenrigsministeriet kan henholde sig til linien i dette svar."

NGO: Kommentar februar 2007

Ørkenlande og nogle af verdens fattigste lande, som ikke på nogen måde driver hvalfangst eller for en dels vedkommende slet ikke bedriver fiskeri, er i de seneste år blevet medlemmer af Hvalfangstkommissionen (IWC). Disse lande modtager økonomisk udviklingsbistand fra Japan og stemmer på IWC-møderne helt i overensstemmelse med Japan. Disse lande ville næppe på eget initiativ prioritere bekostelig deltagelse i Hvalfangstkommissionen. I øvrigt har 22 af de lande, der stemte for St.Kitts og Nevis erklæringen, i perioden 1994 til 2007 modtaget sammenlagt US\$ 470 millioner.²

At basere dansk IWC-politik på et skrøbeligt hvalfanger-flertal, som det nuværende, der bygget op omkring japanske interesser, er at spille hasard dels med de globale hvalbestandene, dels med grønlandske interesser i at bevare IWC-kvoter for fangst af hvaler.

SPØRGSMÅL 2

Er Statsministeren enig i, at det især er overfiskning, der har ført til fiskebestandenes kollaps og ikke, at de er blevet ædt op af hvaler?

Svar fra UM:

"Udenrigsministeriet finder det er for enkelt, såfremt det påstås, at det enten alene er fiskeri, eller alene er hvalernes forbrug af fisk, der har ført til fiskebestandenes kollaps. Nu er den forudsætning om, at alle eller de fleste fiskebestande, som antydet i

² Oplysningerne om tilskud til landene stammer fra Japans ODA samt "Grant Aid for Fisheries, Overview and History" udgivet af det japanske Udenrigsministerium.

spørgsmålet, skulle være kollapsede, langt fra realistisk, men at der er en sammenhæng mellem aktørerne i det marine miljø er evident. Såvel fiskeri som hvalernes forbrug kan være bidragene faktor til fiskebestandenes aktuelle størrelse. Udenrigsministeriet skal i den sammenhæng henvises til FAO's konference på Island i 2001, som vedtog "The Reykjavik declaration on responsible fisheries in the Marine Ecosystems", hvori disse sammenhænge netop beskrives."

NGO: Kommentar februar 2007

Store hvaler som i øjeblikket har interesse for den kommercielle hvalfangst er alle bardehvaler, som har tænder. Bortset fra kaskelothvalen. Bardehvalerne fylder munden med havvand og filtrerer det derefter ud igen gennem en sigte (barderne). Derved tilbageholdes de små dyr og planter, der findes i vandet. Bardehvalerne lever ikke af fisk.

Udenrigsministeriet henviser til FAO's Reykjavik erklæring fra en konference, der blev afholdt i 2001.

Erklæringen nævner intet om hvaler. Den omhandler "ansvarligt fiskeri i det marine økosystem" og fokuserer på vigtigheden af at nå frem til et bæredygtigt fiskeri, hvor man inddrager alle påvirkninger som fiskebestande udsættes for, samt holder sig for øje at fiskeriet påvirker havets økosystem ligesom økosystemet påvirker fiskeriet. Endvidere fastslår erklæringen meget centralt, at "det understreges, at den videnskabelige baggrund for at inkludere økosystembetragtninger i fiskeriforvaltning kræver yderligere udvikling, og at der er ufuldstændig videnskabelig viden om struktur, funktioner, komponenter og egenskaber i økosystemet såvel som fiskeriets økologiske påvirkning."

Denne mangel på central viden om samspillet mellem havets arter er fortsat fremherskende.

Den japanske St.Kitts-erklæring indeholder i modstrid med bl.a. FAO's Reykjavik-erklæring udsagn, som "i erkendelse af at videnskabelig forskning har vist, at hvaler fortærrer store mængder fisk (på verdens plan 5-6 gange den totale mængde, der fanges som føde for mennesker) og gør det til en sag om fødevarerikkerhed for kystnationer og medfører, at forvaltning af hvalbestande må ansues i en bredere sammenhæng af økosystembaseret forvaltning"

Når Danmark på Hvalfangstkommissionens møde i 2006 sammen med hvalfangerlandene stemte for St. Kitts og Nevis Erklæringen, kan dette ikke retfærdiggøres udfra et videnskabelig grundlag og ej heller FAO's Reykjavik-erklæring.

SPØRGSMÅL 3

Der henvises til, at den danske politik tilrettelægges med henblik på at sikre, at der holdes sammen på IWC. I Korea fremsatte Danmark et kompromisforslag for en ny

RMS³. Forslaget blev ved afstemning kun støttet af Danmark og værtslandet Korea. End ikke hvalfangerlandene ønskede at støtte forslaget. Finder Statsministeren på den baggrund anledning til at formode, at Danmark med den nuværende politik skulle kunne samle IWC og sikre verdens hvalbestande?

Svar fra UM:

”Afstemningsresultatet i Ulsan i Korea i sommeren 2005 var klart en fiasko for de kræfter, der ønsker, at IWC skal regulere fangsten og herunder med det nye RMS system de facto at nedsætte fangsten af hvaler fra det niveau, som det var i 2005, og som det også er i dag. Såfremt det dansk-koreanske forslag var gået igennem, var der blevet skabt basis for en strengt begrænset, kontrolleret og bæredygtig hvalfangst- og hvalfangst af et lavere omfang end det der foregår i dag.

Det tragiske i denne sag, hvis man alene ser den fra et beskyttelsessynspunkt, er, at der i dag fanges flere hvaler, end der ville være fanget, hvis forslaget om indførelse af et nyt RMS var blevet vedtaget. Også videnskabelig og anden hvalfangst ville være blevet fratrukket kommende kvoter efter dette system, idet det nye system ville have fastsat en øvre grænse for fangsten på de involverede bestande. Siden 1996 er der fuldt legalt efter IWC's regler fanget ca. 11.000 hvaler ud over det, der afsættes til oprindelige folk, og den årlige fangst er stigende. Hvalfangst under objektion og videnskabelig hvalfangst er steget ca. 100% de seneste 10 år. De, der ikke stemte for dansk-koreanske forslag er i lige mål ansvarlige for den nuværende situation- hvad enten deres grundholdning er for eller imod hvalfangst. Man sikrer ikke en international løsning i denne sag ved blot at være demonstrativt for eller imod den politik. Som nationen på midterlinjen i IWC er det- for så vidt angår fremtiden- fortsat Danmarks agt at søge at slå bro over de divergerende synspunkter. Vi er ikke sikre på, at Danmark kan samle IWC- men vi føler en forpligtelse til at forsøge, og vi vil derfor deltage i alle bestræbelser med dette sigte.”

NGO: Kommentar februar 2007

a) Reduktion i antal nedlagte hvaler

Danmark fremhæver, at en vedtagelse af det danske kompromisforslag i Ulsan ville føre til mindre fangst af hvaler. Der er imidlertid intet i Hvalfangstkongventionen, som vil forhindre Japan i fortsat at omgå IWC-beslutninger og fortsætte med de såkaldte videnskabelige fangster. Hvis den kommercielle fangst genoptages, og Japan får kvoter på baggrund af de udregninger, som IWC har vedtaget, vil landet kunne fortsætte med yderligere fangst under dække af videnskab. Når udregning (RMP)⁴ af kvote under kommerciel fangst foregår i henhold til det, der blev vedtaget i 1992, vil antallet af de hvaler, der fanges til videnskabeligt formål, ganske vist blive modregnet i det antal hvaler, landet har fået som kommerciel kvote. Dette gælder dog kun inden for samme art og samme bestand af den omhandlede art. RMP-beregningen angiver hvor mange hvaler, der maksimum kan tages fra lige præcis denne bestand af den

³ RMS står for Revised Management Scheme. RMS er det kontrolsystem, som skal sikre at kvoterne overholdes såfremt kommerciel fangst genoptages.

⁴ RMP står for Revised Management Procedure. RMP er den matematiske model, der skal anvendes ved udregning af kvoter for kommerciel fangst.

omhandlede art, uanset om de tages kommercielt, videnskabeligt eller f.eks. som bifangst.

Største parten af den japanske såkaldte videnskabelige fangst foregår i hvalreservatet ved Antarktis. Der vil af gode grunde ikke blive fastlagt nogen kommerciel kvote i hvalreservatet, og den japanske ”videnskabelige” fangst vil ikke blive modregnet i nogen kommerciel kvote. Japan eller andre lande vil derfor fortsat kunne tage hvaler til ”videnskab”, uden at dette modregnes i den kommercielle kvote, så længe de blot sørger for, at ”videnskaben” tilrettelægges på arter eller bestande af arter for hvilke, der ikke er fastsat kommerciel kvote.

Argumentet fra UM om, at Danmark ved at gå ind for en mindre stærkt begrænset kommerciel fangst arbejder på at formindske den samlede fangst af hvaler, holder derfor ikke.

b) Riget på midten

Udenrigsministeriet fremhæver, at Danmark befinder sig på midten. Det kan man sige, at Danmark gjorde fra 1980’erne, hvor moratoriet⁵ blev vedtaget. Når sager direkte vedrørte Grønland og Færøerne, stemte Danmark ud fra ”hvalfanger-synspunkt”, men i andre henseender stemte Danmark fredningsvenligt herunder for reservatet ved Antarktis, imod omgåelse af moratoriet, for videnskabelige undersøgelser uden at hvaler dræbes osv.

Sådan stemmer Danmark ikke længere. Ang. forslag til nye reservater stemmer Danmark imod til trods for, at internationale organisationer som UNEP og IUCN samt landene i de områder, hvor reservaterne skal oprettes, støtter forslagene på baggrund af rådgivning fra deres respektive videnskabsfolk. Danmark henviser til, at hvalfangerlandenes videnskabsfolk⁶ ikke støtter disse reservat forslag.

Danmark arbejder ligeledes imod den af IWC nedsatte Conservation Committee, støtter ikke gennemførelsen af et solidt kontrolsystem som forudsætning for evt genåbning af kommerciel fangst, er imod, at IWC beskæftiger sig med de såkaldte små hvaler, og endelig arbejder Danmark ikke aktivt for at sikre dyrevelfærd. Faktisk stemte Danmark i 2004 sammen med hvalfangerlandene imod en resolution om dyrevelfærd.

Danmark stemmer i dag sammen med hvalfangerlandene i stort set alle spørgsmål og er ikke, som hævdet af Udenrigsministeriet, ”riget på midten”.

Biodiversitetskonventionen (CBD) og Konventionen til beskyttelse af vandrende arter (CMS), som Danmark i øvrigt er medlem af, understreger, at arter som hvaler er fælleseje for verdens lande, og at vi har et fælles ansvar for bevaring af disse. Derfor

⁵ Moratoriet er stop for kommerciel hvalfangst. Det blev vedtaget af IWC i 1982 og trådte i kraft i 1986.

⁶ Mange af hvalfangerlandenes videnskabsfolk har en meget snæver videnskabelig tilgang til hvaler som er baseret på spørgsmål af relevans for fangst. Andre landes videnskabsfolk har primært en bred biodiversitets baseret videnskabelig tilgang til forvaltning af hvaler i overensstemmelse med moderne forvaltning af naturen og dens ressourcer.

vil flere og flere lande af egen fri vilje blive medlem af IWC for dermed at sikre sig indflydelse på, at verdens hvaler sikres også på lang sigt.

Vi ønsker, at Danmark vender tilbage til tidligere holdning, hvor Danmark i IWC støttede fredningsvenlige tiltag under anvendelse af forsigtighedsprincippet, og hvor Danmark kun i tilfælde af sager, der direkte berører grønlandske eller færøske interesser, stemmer sammen med hvalfangernationerne.

c) Bæredygtig udnyttelse

Da Danmark den 21. december 1993 tiltrådte Biodiversitetskonventionen, skete det tillige på vegne af Færøerne og Grønland.

Hele kongeriget forpligtede sig derved til at sikre den biologiske mangfoldighed med henblik på de kommende generationer. Ved biologisk mangfoldighed forstås mangfoldigheden af levende organismer i alle miljøer, både på land og i vand, samt de økologiske samspil, som organismene indgår i. Biologisk mangfoldighed omfatter såvel variationen inden for og mellem arterne såvel som mangfoldigheden af økosystemer.

Danmark har derfor forpligtet sig til at sikre økosystemer, arter samt den arvelige variation.

Bæredygtighedsprincippet fastlægges i konventionen. Såfremt bestande er af en størrelse, hvor udnyttelse kan foregå uden forringelse af de tre nævnte niveauer af mangfoldighed, kan man beslutte at udnytte disse, men er da forpligtet til, at der er udarbejdet en forvaltningsplan. Man er ikke forpligtet til at udnytte dem⁷. Såfremt man beslutter sig for at udnytte, skal man med forvaltningsplanen sikre, at mangfoldigheden består.

d) Revideret model for beregning af kvoter (RMP)

Den i 1992 vedtagne matematiske model (RMP) for beregning af kvote, såfremt den kommercielle fangst genoptages, fokuserer på bestandsniveau for den enkelte art. For at man kan tillade fangst på en bestand af en hvalart, skal bestanden have en passende størrelse. Modellens formål er at sikre, at fangsten fastsættes på et niveau, så den omhandlede bestand ikke trues. Modellen er kompliceret. Den ser på udviklingen over 100 års tidsspænd. Desuden er der i den vedtagne model en faktor (tunning), som ligger mellem 0.72 og 0.60 (0.72 giver mindste kvote, 0.60 en større). På mødet i 1992 vedtog medlemslandene endvidere en resolution om, at man skal benytte 0.72 for at være så forsigtig som muligt.

Norge har, til trods for moratoriet, fanget vågehvaler ved den norske vestkyst. Til fastsættelse af kvoter gik man først ud fra RMP med en faktor 0.72. Da det gav for få hvaler, satte man faktoren til 0.66 og så 0.62, som gav en kvote på 670 vågehvaler. Nu vil Norge gå efter 0.60 for at øge kvoten yderligere. Endvidere arbejder Norge på

⁷ Udenrigsministeriet og grønlandske repræsentanter refererer ofte fejlagtigt til bæredygtighedsprincippet, som om der i dette ligger en forpligtelse til at udnytte naturressourcerne.

at ændre tidsspændet for RMP fra 100 til 300 år. Norge er således allerede godt i gang med at vige bort fra den RMP, som blev vedtaget i 1992.

Før moratoriet troede IWC's Videnskabskomite, at vågehvalbestanden ved Norges kyst var på 80.000, og man fangede hvert år 1800 vågehvaler. Norge har erkendt, at denne fangst var for stor. Bestanden er mindre, helt præcist hvor stor ved man ikke, men IWC's Videnskabskomite antager, at den er et sted mellem 30.000 og 60.000.

Det er tankevækkende, at Japan i forbindelse med de seneste udspil omkring bl.a. normalisering taler om, at kommercielle kvoter skal fastsættes ud fra "RMP- lignende eller andre metoder". Japan agter med andre ord heller ikke respektere beslutningen om RMP fra 1992.

Danmark stemte for RMP beslutningerne i 1992. Det er beklageligt, at skønt Japan ikke overholder disse beslutninger og klart tilkendegiver, at man vil finde andre metoder, bakker Danmark alligevel op om Japans St. Kitts og Nevis erklæring samt fordømmer ikke Japans omgælder af moratoriet.

e) Solid kontrol omkring evt kommerciel fangst (RMS)

I 1992 vedtog IWC den reviderede matematiske model (RMP) for beregning af kvoter for kommerciel fangst. Efterfølgende har IWC arbejdet på at nå frem til et kontrolsystem (RMS), som skal sikre, at kvoterne overholdes. Hvalfangerlandene, specielt Japan, er ikke interesseret i en solid RMS men ønsker blot, at kontrollen skal være, som den var, før moratoriet (det kommercielle hvalfangststop) trådte i kraft. De fredningsvenlige lande ønsker øget kontrol herunder bl.a. anvendelse af DNA, hvor der tages en prøve af hver hval, der fanges, hvorefter prøven sendes til et centralt, internationalt register.

Danmark finder, at et DNA-register skal være frivilligt, og at det skal placeres nationalt. Denne holdning er ganske uforståelig.

Finder man hvalkød i handel et sted i verden, skal man kunne tage en prøve og sende den til et centralt register for at få bekræftet, om det er kød fra en legalt fanget hval. Man skal ikke sættes i en situation, hvor man skal sende prøver rundt i verden til de forskellige hvalfangernationer for at få legalitet bekræftet.

Ved registre på nationalt plan er der tillige stor risiko for, at hvert land anvender egne metoder for registeret, således at det ikke bliver muligt at sammenligne resultater fra sted til sted.

SPØRGSMÅL 4

Danmark støttede i modsætning til bl.a. EU landene, USA, Sydafrika, Australien, New Zeland og Sydamerikanske lande den omhandlede St.Kitts erklæring, hvorefter IWC ikke skal beskæftige sig med bl.a. bevarelse, miljøtrusler (herunder klimaforandringer) og dyrevelfærd. Hvorledes er det foreneligt med de to sidste afsnit i Udenrigsministeriets erklæring af 20.juni 2006, som Statsministeriet henviser til?

Svar fra UM

”St.Kitts and Nevis erklæringen beskæftiger sig med IWC’s konventionsbestemte basale opgaver, nemlig ”forvaltning og bevaring” og nævner ganske rigtig ikke miljøtrusler (herunder klimaforandringer) og dyrevelfærd. Hermed kan Greenpeace ikke slutte, at IWC så ikke beskæftiger sig med disse forhold. Dette ville kræve andre beslutninger af IWCs kompetente forsamling. Under mødet på St.Kitts og Nevis blev i øvrigt behandlet en række miljøemner og der afholdtes et særligt møde om dyrevelfærd. Så de to sidste afsnit i Udenrigsministeriets erklæring af 20. juni 2006 står uantastet.”

NGO Kommentar februar 2007

a) St.Kitts og Nevis erklæringen

St.Kitts og Nevis erklæringen indeholder to operative paragraffer, som de lande (herunder Danmark), der stemte for erklæringen, støtter. I henhold til paragrafferne i resolutionen fremgår det, at IWC medlemslandene:

”- udtrykker beklagelse over, at IWC har fejlet i at leve op til forpligtelserne, som følger af Den Internationale Hvalfangstkonvention og,
- gentager deres regeringers forpligtelse til at normalisere IWC’s funktioner baseret på teksten i Den Internationale Hvalfangstkonvention og anden relevant international lovgivning, respekt for kulturelle forskelle og traditioner hos kystbefolkninger og de grundlæggende principper for bæredygtig udnyttelse af ressourcer, samt behovet for videnskabeligt baseret politik og beslutningstagning, der er accepteret som verdens standard for forvaltning af havets ressourcer.”

b) Første operative paragraf i St.Kitts og Nevis resolutionen

Det er almindelig praksis inden for international lov, at der på medlemslandenes møder kan træffes flertalsbeslutninger (i visse sammenhænge ved kvalificeret flertal, i andre ved $\frac{3}{4}$ (eller andet) flertal; som beskrevet i den enkelte aftale/konvention). I IWC kan man således vedtage beslutninger om, hvorledes og hvordan Hvalfangstkonventionens tekst skal gennemføres i praksis.

Såfremt Danmark finder, at IWC ikke arbejder, som et flertal af medlemslandene til enhver tid har vedtaget, men derimod, som det fremgår i St.Kitts og Nevis erklæringen, har fejlet i dette, vil den naturlige følge være, at Danmark tager skridt til rejse sagen ved en international domstol.

c) Anden operative paragraf i St.Kitts og Nevis resolutionen

I denne paragraf tilslutter Danmark sig at IWC skal normaliseres.

I et uddelt baggrundsdokument på IWC mødet 2006 (Dagsorden punkt 19) forklarer Japan, at man med normalisering mener ”en bæredygtig fangst af hvaler baseret på en hvalfangst, der er reguleret på passende vis under anvendelse af en RMP-lignende eller en anden passende metode for udregning af bæredygtige fangstkvoteer.”

Japan forklarer videre i dokumentet, ”at bæredygtig fangst for dem er:

- bæredygtige kvoter udregnet ud fra en RMP-lignende model eller anden passende metode;
- et licenssystem for fangst;
- overvågning og inspektion med officielle kontrollanter;
- internationale observatører og/eller lignende overvågningsystem;
- import af hvalprodukter alene tillades fra lande, der legalt fanger hvaler (frivilligt nationalt system);
- DNA-registrering af fangst (frivillig national kontrol) og/eller fangstcertificerings system;
- Passende straffe for overtrædelses;
- Udpegning af havne, hvor fangsten må landes.”

Japan klargør hermed, at landet ønsker en tilbagevenden til tiden før moratoriet trådte i kraft, idet Japan alene forestiller sig to nye kontrolforanstaltninger, som begge skal være på frivillig national basis (bl.a. DNA registrering).

Danmark tiltræder med sin støtte til St.Kitts og Nevis erklæringen Japans ønske om en normalisering af IWC, hvor dyrevelfærd, miljøtrusler og en solid kontrol ikke indgår i arbejdet.

d) Dyrevelfærd

UM fremhæver gang på gang at Danmark går ind for dyrevelfærd. Faktum er imidlertid, at Danmark på møder i IWC erklærer, at man går ind for dyrevelfærd, men at det skal være en del af selve konventionens tekst (schedule). Kun i den sammenhæng støtter Danmark dyrevelfærdshensyn i IWC. Danmark stemte således i 2004 sammen hvalfangerlandene imod en resolution om dyrevelfærd.

At få dyrevelfærd med i konventionens tekst er naturligvis ønskværdig, men da dette kræver $\frac{3}{4}$ flertal, er det helt urealistisk. Hvalfangernationerne og de lande, som støtter Japan, udgør pt. ca. halvdelen af medlemmerne i IWC.

Hvis Danmark virkelig vil støtte arbejdet med dyrevelfærd i IWC, skal Danmark støtte alle tiltag, herunder at dyrevelfærd bliver en del af det nye kontrolsystem (RMS). Desuden skal Danmark støtte alle resolutioner, der i IWC sammenhæng kan medvirke til øget dyrevelfærd.

SPØRGSMÅL 5

Hvorledes kan Danmark på det foreliggende grundlag give støtte til en genåbning af kommerciel hvalfangst, når der end ikke er enighed om en solid RMS, der tager holistisk approach og tilsikrer mulighed for international enforcement af eventuelle kvoter?

Svar fra UM

”Hvis der med spørgsmålet hetydes til den islandske beslutning om at iværksætte en kommerciel hvalfangst, så må svaret være, at det burde være klart for enhver, at Island ville iværksætte denne hvalfangst på et eller andet tidspunkt, jfr. Det islandske

forbehold i 2002 mod det midlertidige generelle hvalfangstforbud, da Island blev medlem igen i IWC. Island angav dengang, at man ikke ville iværksætte hvalfangst for 2006, og at man ville udsætte en havlfangst, såfremt der var en rimelig fremgang at spore vedrørende RMS processen. Danmark må anerkende denne verdens faktiske forhold. Som allerede angivet i forbindelse med spørgsmål 3, havde vi fra dansk side foretrukket en kompromisløsning vedrørende RMS, idet det i så tilfælde ville have været IWC, der fastsætter kvoterne. Dette forhindrede en række lande i Ulsan, Korea, med den konsekvens man nu kan se. Island har, efter det oplyste, meddelt at man ikke vil fastsætte sine kvoter skønsomt, men at man vil benytte sig af den af IWC's videnskabelige komite udarbejdede formel for fastsættelse af kvoter.”

NGO Kommentar februar 2007

Spørgsmål fra vore foreninger blev stillet før Island den 21. oktober 2006 genoptog den kommercielle fangst. UM har ret i, at alle vidste at Island ville genoptage den kommercielle fangst i 2006.

Vort spørgsmål går imidlertid på det faktum, at en godkendt solid RMS må være en forudsætning for, at den kommercielle fangst evt. genoptages. Danmark bør derfor ikke give støtte til genoptagelse af kommerciel fangst, før en RMS er vedtaget. Desuden bør Danmark arbejde for at RMS tilgodeser såvel kontrol som dyrevelfærd. Herunder bør Danmark arbejde for et centralt internationalt DNA-register som en helt grundlæggende forudsætning for en fremtidig tilfredsstillende kontrol med hvalfangsten.

Yderligere kommentarer og information om DNA-registret findes i forbindelse med kommentarer til spørgsmål 3 og 4.

SPØRGSMÅL 6

Der henvises til, at Danmarks politik må tilrettes således, at hvalfangerlandene forbliver i IWC. Det er tydeligt, at såvel Japan som Norge for længst har indset, at de ikke kan træde ud af IWC og fortsætte fangsten. Island udtrådte men måtte kort efter ophøre med sin fangst. Siden er Island på ny indtrådt i IWC og har netop nu givet tilladelse til kommerciel fangst.

Svar fra UM

”Udenrigsministeriet tager indholdet af spørgsmål 6 som en generel kommentar.”

NGO Kommentar februar 2007

Udenrigsministeriet har de sidste par år gang på gang gentaget, at den danske holdning på IWC-møderne afspejler, at man vil sikre, at hvalfangerlandene ikke træder ud.

Det er tydeligt, at ingen af hvalfangerlandene ønsker at træde ud, og argumentet holder derfor ikke.

Da moratoriet (hvalfangsstoppet) blev besluttet i 1982, tog Norge og Japan forbehold, som det er muligt, inden for de første 90 dage efter beslutningen. De to lande er derfor ikke bundet af stoppet for kommerciel fangst.

Island derimod indgav ikke forbehold inden for de 90 dage og var dermed bundet af forbudet. Derfor valgte Island i 1992 at træde ud af IWC for derefter ti år senere påny at indtræde og denne gang med et forbehold over for moratoriet. Nu kan Island derfor som Norge og Japan genoptage hvalfangsten indenfor IWC.

SPØRGSMÅL 7

70% af den danske befolkning er i øvrigt imod kommerciel hvalfangst. Agter statsministeren fremover at ignorere dette i forbindelse med fastlæggelse af dansk IWC politik?

Svar fra UM

”Vi lever i et Rigsfællesskab, hvor flertallet af befolkningerne på Færøerne og i Grønland går ind for hvalfangst – også kommerciel hvalfangst. For disse dele af det danske rigsfællesskab spiller havets ressourcer, incl. hvaler, en meget stor rolle og begge samfund har veldefinerede politikker i denne sammenhæng. Det er nu engang sådan, at man i et Rigsfællesskab – som i en familie – skal tage hensyn til hinanden. Det gælder også her. Og, nej – regeringen har ikke tænkt sig at ignorere, hvad den danske befolkning måtte mene i relation til hvalfangst. Regeringen har i øvrigt hele tiden haft det aspekt for øje. Det er derfor, at Danmark i IWC er ”Riget på midten”.”

NGO Kommentar februar 2007

Danmark optræder ikke som ”riget på midten” men stemmer med hvalfangernationerne, også når det drejer sig om emner, der ikke har direkte betydning for Færøerne og Grønland.

Færøernes fangst af små hvaler er ikke omfattet af IWCs kommercielle hvalfangststop.

De grønlandske kvoter er fastsat under IWC-reglerne for traditionel fangst, og derfor heller ikke omfattet af det kommercielle stop. For den traditionelle fangst gælder mere lempelige regler, end det der vil finde anvendelse ved en kommerciel fangst. Desuden tages der ved fastfættelse af kvoter for traditionel fangst tillige hensyn til lokalbefolkningens næringsbehov. Såfremt Grønland i fremtiden måtte ønske at åbne en kommerciel fangst under IWC, tages der ikke mere hensyn til næringsbehov ved kvote fastsættelse. Der er stor risiko for, at kvoterne bliver meget mindre end de, som Grønland har i dag. Hvalbestandene omkring Grønland er ganske enkelt for små til at opnå kommercielle kvoter af en størrelse som kvoterne under traditionel fangst. Desuden vil der ved kommerciel fangst være krav om øgede videnskabelige undersøgelser og overvågning af bestandene. Dette vil betyde store økonomiske udgifter for det grønlandske samfund.

Grønland har for tiden en årlig kvote på 12 vågehvaler ved Østgrønland, samt 175 vågehvaler og 19 finhvaler (frivilligt reduceret til 10) ved Vestgrønland.

De seneste to år har Grønland været under pres, da bestandsoplysningerne fra Vestgrønland tyder på, at bestanden af finhval og tilsyneladende også vågehval er mindre end tidligere antaget. IWC's Videnskabskomite gik i 2006 så langt som til at anbefale, at kvoten for finhval straks reduceredes til maksimum 5-10 finhvaler. I stedet for de 19 Grønland valgte under pres selv frivilligt at tilbyde en reduktion fra 19 til 10 finhvaler. Bedste vurdering lyder på at der er 1.722 finhvaler i den vestlige bestand.

IWC's Videnskabskomite har tillige udtrykt kritik af manglende data for vågehvaler ved Vestgrønland. Det bedste skøn er, at bestanden er på kun 3.474. Derfor er kvoten på 175 under stærkt pres.

Det er ikke sandsynligt, at der på IWC-mødet i 2007 kan præsenteres væsentlig bedre data, og kvoterne for Vestgrønland vil komme under stærkt pres, når de grønlandske tre-årige kvoter skal genforhandles på det kommende 2007 IWC møde. Vedtagelse af kvoter kræver $\frac{3}{4}$ flertal, og dermed har Danmark brug for en god portion tillid og støtte fra fredningsvenlige lande.

Danmarks støtte til genoptagelse af kommerciel fangst tjener ikke færøske og grønlandske interesser.

Birgith Sloth, Selskab til Bevarelse af Havpattedyr
Mob. 20890439, email: be-eco@mail.tele.dk